

W rzeczy każdej bajka śpi :

Roztomile bajtle, zawrijcie na chwila łoczy. Zawieda wos do wiejskij izby, kaj żyjom babka, kaj pali się w piecu i jest ciepłutko, kaj wonio smakowitymi kreplami i dziejom się dziwy nad dziwami, bo babka roprowiajom bojki. Zawrijcie łoczy i jich niy otwiryjecie, podwiyl wos niy powiyom: „Dwie dziurki w nosie – skończyło się”

Tóż pozór! Łoczy zawarte, zaczyn osie bojka!

W każdej rzeczy bojka śpi, ino jom trzeja znojsć i opedzieć. Wejrzyjcie do łokna. Wiater wywijo, śniegiym kurzy, a tam pod dziadkowom szopkom ślimto chochoł. Krzywi się ze zimna i płacze. Miał straszyć wróble, bo wykrodały słonecznik, a teraz słoneczników już niy ma, a łon dalij musi stoć i marznąć.

Chochół stoi, uskarguje sie, popłakuje. Słyszom go jego dziecka – chochliki, kiere miyszkajom w książkach. Żałujom swego taty, złoszczą sie, że żodyn chochoła niy schronił do szopki. Ze złości wymazują literki w książkach, wrywają całe kartki, robiom inne figle. Skąd tela blyndów? – dziwajom sie ludziska, jak czytają książki. Niy wiedzom, że to chochlikowo robota.

W każdej rzeczy bojka śpi – godajom dalij babka – inoś trzeja jom obudzić. Dejcie pozór na zygor, co stoi w kącie izby. Tylko se łon, bije. Aże jedym razym – stop! Stanón zygar. Cicho sie zrobiło w izbie. Babka przestali godać, bojka przestała sie snuć!

- O! ty diosku jedyn! – pedzieli dziadek. – Zaś mi figlujesz? Zaś żeś sie obwiesił na gevichtach, zaś sie huśtosz na pyndlu? Czekej, czekej, zaroz przyniesie pomietło i cie wykurza z tego zygora.

Jak pedzieli tak zrobili – wymiytli dioska i wskazówki zaś zaczęły odmierzać sekundy i minuty. Bojka sie mogła dalij snuć.

A teraz posłuchajcie dziecka, co sie to w kuminie wyrobio. Słyszycie? To piecuch płacze!

– A wto to jest piecuch? – pytają dzieciska.

- To taki niywydarzony najduch! Żodyn go na zima niy chce, tóż co mo robić, borok – kryje sie w kuminach, kaj mo ciepło. Ale, ale... Jak sie wiyncyj do pieca przyłoży, to z gorąca łon sie piecze i wajo wtynczas. Jęczy, upłakuje, czasym nawet wyje z tego gorąca. Dobrze robi, bo przy tym ludzi ostrzego. Bo mocie za fest niy

hajcować w piecach, bo kumin poradzi sie chycić a łod kumina poradzi sie chycić chałpa.

W każdej rzeczy bojka śpi. Bojki śpiom nawet we szuflodach, kaj mocie bawidełka i ślabikorze. Dyć już niyjedyn z was, jak otwiyroł szuflada, to widziol że mu nogle w nij coś migło, jakby mysz! Migło richtig, bo w szuflodach u dziecków miyszkajom chowańce. Chowaniec to taki duszek domowy, kiery niy znosi bałaganu. Dziecka o tym niy wiedzom, że to chowańce stale robim jim porządek. Bo w porządku i czystości lepij sie żyje, na porządku oparty jest cały świat.

Godom wom, małe urwipołcie, że bajki som wszyndy, ino trzeja jich wynajdywać i jich opowiadać. Jakby wszyscy ludzie na świecie byli milczkami, niy byłoby bajek.

Bojki sie snujom ino przy rozprowianiu, a piykniejom, jak siej ich interesantnie słucho. Tóż na koniec jeszcze jedna bojka, kiero zech znodła niydowno.

Wasza kamratka – Gosia – zbiyrała sie rano do szkoły. Wszystko miała przyrychtowane do lekcji, zadania odrobione, śniodani zapakowane, tóż ubrała sie i wyszła z domu. Ale w połowie drogi usłyszała za sobom czyjś głos:

- Gosiu! A zielosko?

Dziolszka zdryntwiała ze starchu. Przeca biglowała se do szkoły fartuszek i zapomniała wyłączyć zieloska.

O! rety. Bydzie pożar! – krzyknęła.

Gibko pobiegła nazod do dom. Fest była zdziwiono, jak ujrzala przy zielosku domowego skrzata, kiery groził ji palcym i powtarzoł:

- Gosia zapominalska! Gosia zapominalska!

A na koniec jeszcze roz jom ostrzegł:

- Żeby to było ostani roz! Patrz z czego żyjesz!

Tóż widzicie, bojki som wszyndy. Kaj sie wejrzy, śpi bojka. Niy ino w zygarze, niy ino w szufladzie, ale i w ciasnej pywnicy, w ciemnym lesie, pod starym mostym, w dziuplach, opuszczonych zamczyskach, wszyndy.

Roztomile bajtle szukejcie bojek i okludzejcie je innym. Bobajki to wcale niy som bajki, to jest SAMO ŹYCIE.